

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 9 năm 2023

Số 672

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) *Tinh thần sáng trong là sao?*
- 2) *Tự hiểu để làm gì?*
- 3) *Thức đến đâu mới đúng?*
- 4) *Tu sao mới đúng ?*
- 5) *Hành sao cho vừa?*
- 6) *Đến nơi nào mới đúng?*
- 7) *Vô cùng là nơi nào?*

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego 16-12-2005 10:15AM Hỏi: <i>Tinh thần sáng trong là sao?</i> Đáp: Thừa tinh thần sáng trong là không còn vấy bận. Kệ: Không còn vấy bận tâm rất yên Chuyển hóa thâm sâu tự cảm hiền Quý yêu Trời Phật tâm cảm yên Thành tâm tu luyện tự tâm yên.	2) San Diego, 17-12-2005 10:20 AM Hỏi: <i>Tự hiểu để làm gì?</i> Đáp: Thừa tự hiểu để tự tu. Kệ: Tự tu tự tiến (là) trí (sáng) tâm minh Quy hội tinh người nay tự thức Sáng suốt minh tâm rõ tình người Duyên lành tự thức rất nhiệm màu.
3) San Diego, 18-12-2005 Hỏi: <i>Thức đến đâu mới đúng?</i> Đáp: Thừa thức đến vô cùng mới đúng. Kệ: Bao dung tình thể cảm thấy vui Chung tiền chung hành quy một mối Tiến hóa thâm sâu chỉ nhớ Trời Quý thông Trời Phật dày công tu.	4) San Diego, 20-12-2005 Hỏi: <i>Tu sao mới đúng ?</i> Đáp: Thừa tu khai trí minh tâm mới đúng. Kệ : Thương yêu tha thứ là thức giác Khai trí minh tâm tự tiến thâm Quý tưởng Trời cao không giờ dứt Quy hội tinh người duyên Trời độ.
5) San Diego, 21-12-2005 14 : 55 Hỏi: <i>Hành sao cho vừa?</i> Đáp: Thừa hành cho thông suốt mới vừa. Kệ: Thực hành chất phác sống sớm trưa Duyên đẹp tình Trời nay tương ngộ Khai triển tâm thân tự bước vô Duyên đạo tình đời gieo duyên tốt.	6) San Diego, 22-12-2005 14: 56 Hỏi: <i>Đến nơi nào mới đúng?</i> Đáp: Thừa đến nơi vô cùng mới đúng. Kệ: Thực hành đứng đắn sẽ đến nơi Hành thông đời đạo nhớ tưởng Trời Minh tâm kiến tánh quy đường đạo Thành tâm tu tiến sẽ bước vào.
7) San Diego, 24-12-2005 1: 40 AM Hỏi: <i>Vô cùng là nơi nào?</i> Đáp: Thừa đường đi hoài không hết. Kệ: Thế gian lắm cảnh lắm đường tiến Học hoài không hết học (hoài) không xong Thực hành chánh giác tự khai thông Quý Trời tưởng Phật mọi sự xong.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 29 (tiếp theo)

...
“*Từ đời qua đạo không sao giác*”: Từ đời qua đạo, nếu mà tu như vậy không bao giờ giác nổi. Ở đời học cho hết chữ nghĩa rồi tu đi nữa cũng không đến. Tu kiểu lòng khùng đó làm sao mà giác được.

“*Ngộ pháp thực hành được dịp may*”: Ngộ được pháp lý, chúng ta hiện tại tu trong thực hành thì chúng ta mới được dịp may để tiến hóa. Các bạn không chịu thực hành thì không bao giờ các bạn quên bạn. Mà các bạn không quên bạn thì các bạn nhớ bạn. Nhớ bạn là nhớ xác thịt. Còn tham sống sợ chết, tham sanh úy tử, đâm ra sợ đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi nghe đầu này, đầu kia, đầu nọ xin nhập xác để hộ độ cho chúng ta tiến. Cái đó là sai! Còn chúng ta tu, thực chất chúng ta, nguyên căn chúng ta có hồn có vía. Chúng ta trở về hồn vía để đi lên, sáng suốt, tự hành tự giải để tiến tới. Thành ra chúng ta có cái pháp thực hành.

Cái pháp chúng ta tự kiểm soát hằng đêm, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút sự tiến triển của chính mình, cho nên phải hành. Chúng ta còn ngu muội càng hành nhiều hơn, càng giải tỏa nhiều hơn để đi tới sự sáng suốt.

“*Dịp may tự sửa đêm ngày*”: Chúng ta có dịp may tự sửa đêm ngày. Cái hành luyện này là sửa. Đêm hành sửa đêm, mà ngày hành sửa ngày.

“*Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình*”: Chúng ta tiến hóa mãi mãi thì đổi thay thế tình. Không còn ôm cái tâm trạng yếu hèn nữa, nhưng mà trở về sự tự chủ sáng suốt đi lên.

“*Vun bồi sáng suốt tâm linh*”: Chúng ta vun bồi sáng suốt tâm linh, vun bồi sự sáng suốt của chúng ta và tâm linh chúng ta càng ngày càng tiến triển.

“*Bình tâm đón nhận chơn tình Trời ban*”: Lúc đó, chúng ta an nhiên thấy rõ Đấng Tạo Hóa, Thượng Đế ban bố cho chúng ta từ giờ phút khắc, chúng ta đón nhận một cách thanh nhẹ. Vậy chỉ có hồn mới thấu đáo được, dùng phàm tâm làm sao thấu đáo. Cho nên, phải thực hành để đi tới, để đón nhận tình thương của Thượng Đế ân ban.

“*Hào quang sáng suốt phản quang*”: Hào quang vô cùng tận từ hư không đại định sáng suốt phản quang xuống thế gian để diu độ chúng ta tiến tới.

“*Mở màn tâm đạo chuyển sang hợp thời*”: Để cho chúng ta được mở màn tâm đạo của chúng ta. Tâm đạo là quân bình, chúng ta có thực hành chúng ta mới đạt được sự quân bình, chuyển sang hợp thời để chúng ta tiến hóa tới kịp thời sáng suốt của cơ trời đã quy định.

“*Minh tâm phân xét lý lời*”: Chúng ta minh tâm rồi chúng ta mới phân xét lý lời. Phân ra, xét cái lý lời mà chúng ta đã và đang tu, phát triển, xuất ngôn. Tự xét lại thấy cái lý lời chúng ta chính đáng hay là không. Nếu mà các bạn chưa quân bình thì mở miệng ra nói bậy nói bạ. Quân bình rồi thì đi tới bi trí dũng tiến hóa. Cái âm thanh, lời nói của các bạn cũng thay đổi luôn, mà nói nhiều và mở miệng là nói. Diễn phát xuất là khai triển, xuất ngôn chứ không phải dựa vào câu kinh nào, dựa vào sự thành công của người nào hết. Sự phát triển của chính tôi, sự sáng suốt của tôi nhận định như vậy, rồi cuộc cũng quy nhất. Nó được hợp nhất mà tiến hóa.

“*Chánh tà khai diễn tại đời tạm sanh*”: Chuyện chánh và chuyện tà khai diễn tại thế gian này là cõi tạm sanh. Luôn luôn lẫn lộn chánh tà mới có cơ hội học. Chúng ta học, lấy cái gì học? Vì thấy bên ngoài diễn biến như vậy, chúng ta sửa mình mới đón nhận cái hay cái dở. Rồi chúng ta vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta mới tiến được. Còn nếu không có thực hành, không có khai dọn nội tâm làm sao thấy được.

“*Chuyên tâm luyện đạo thực hành*”: Chúng ta phải dùng cái chơn tâm để luyện, thực hành để ảnh hưởng người khác.

“*Giúp cho nhân loại chơn thành giúp nhau*”: Giúp người này, ảnh hưởng người kia. Hồi trước kia mình dốt nát không hiểu về đạo, không hiểu về cơ trời. Bây giờ, mình có thể sáng suốt nhận định rõ ràng, quyết định mọi việc gì đúng theo việc đó. Lúc đó mọi người theo dõi chúng ta và học nơi chúng ta thì mới trở nên một người chơn chánh. Mà người

chơn chánh mới giúp đỡ cho người tiến hóa chơn chánh được. Còn nếu các bạn không tạo ra việc tốt để ảnh hưởng người khác thì làm sao mà người ta giúp nhau với sự chơn thành được.

“Chẳng còn suy tính cầu nhàu”: Không suy tính chuyện này, chuyện kia, chuyện nợ lỗi thôi nữa.

“Của Trời chung hưởng dôi trau sửa mình”: Mình thấy tất cả đều là của Trời hóa hóa sanh sanh. Khi các bạn rõ rồi thì tất cả đều do Trời sắp đặt. Lúc đó,

chúng ta chỉ có dôi trau để ý thức sự ngu xuẩn, sự trước ô của chúng ta và chúng ta thực hành. Mỗi đêm các bạn làm Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đó là trau dôi sửa mình để tiến tới. Từ cái trước đi tới cái thanh, phải trau dôi không?

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 13 tháng 9 năm 1969

Đường đi nước bước gồm trăm nẻo
Khéo đoạt lần tu thoát nỗi nghèo
Thiên địa nhơn tình minh sắc thái
Thích Ca gương đẹp gắng tầm theo.

Tu thời chẳng chán cảnh nghèo
Mặc cho thử thách sống theo ý đời
Sống trong khuôn khổ của Trời
Sống cho mình bạch thấy lời giả chơn
Thế tình sông núi hải sơn
Đâu đâu cũng phải chịu ơn đất trời
Long thần hộ mạng không rời
Âm dương tương hội hợp nơi lòng người
Phật xưa vừa nói vừa cười
Không không mà có người người vẫn mê
Trang hoàng giữ thế đôi bề
Giành ăn rồi loạn quên về cõi trên
Lắm khi đau khổ siết rên
Muốn sao thấu đáo cái nền tiền căn

Quên đi tham thố cần nhàn
Bạn tâm ăn ở bản khoản suốt ngày
Túng ra mượn rượu đổi thay
Rớt trong vực thẳm sự may chẳng còn
Thế gian đường đất phải mòn
Loài người cũng chẳng còn được sống lâu
Tại sao rước khổ làm đầu
Phân chia tình cảm gieo mầm bất an
Sử kia chép lại rõ ràng
Mấy ai đoạt được cả ngàn năm duyên
Phật Tiên phát họa tâm hiền
Gieo cho quần chúng nối liền sửa tu
Tu sao cho thoát cảnh mù
Tu cho phát huệ đổi bù tình thương
Phật không xa cách đo lường
Gắng tu tương hội tùy gương Phật Trời
Trung Thu trăng rõ sáng ngời
Ánh quang sáng rọi đất trời hợp chung
Khùng nay cởi mở vô cùng
Ước mong các bạn theo khùng tu chơi.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.11 PHẨM PAROSATA

102. CHUYỆN NGƯỜI BÁN RAU (Tiền Thân Pannika)

Người đáng che chở ta...,

...
Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát sanh làm một thần cây ở trong rừng. Một người cư sĩ bán rau trái ở Ba-la-nại (câu chuyện giống như câu chuyện hiện tại), khi người cư sĩ cầm tay con gái để thử lòng, cô con gái bật khóc và nói lên bài kệ này:

*Người đáng che chở ta
Trong khi ta đau khổ,
Người ấy là cha ta,
Lại làm quấy với ta.
Chính tại giữa ngôi rừng,
Ta khóc việc làm ấy.
Người đáng che chở ta,*

Lại là kẻ thù ta.

Khi ấy người cha an ủi con gái, hỏi nàng có biết giữ gìn bản thân không, người con gái trả lời nàng biết giữ gìn bản thân mình. Người cha đem nàng về nhà, tổ chức tiệc đám cưới và đưa về nhà chồng.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư giảng về các Sự thật, và cuối bài giảng ấy, người bán rau được an trú vào quả Dự lưu. Rồi bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Người cha và con gái lúc bấy giờ là người cha và con gái hiện tại, thần cây chứng kiến sự việc ấy là Ta vậy.

(còn tiếp)

